

„Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük.” (Jel 21,3)

Isten vágya mindig is az volt, hogy velünk, az ő népével lakjon. A Biblia első oldalai is ezt bizonyítják: Isten leszáll az égből, Ádámmal és Évával a kertben sétál és beszélget. Vajon nem éppen ezért teremtett bennünket? Aki szeret, vajon nem arra vágyik, hogy együtt legyen azzal, akit szeret? A Jelenések könyve Isten tervét fürkészi a történelemtől, és bizonyossággal írja, hogy Isten vágya teljes mértékben meg fog valósulni.

Már közöttünk lakik, mióta eljött Jézus, az Emmánuel, a „Velünk az Isten”. Jézus feltámadása óta pedig a jelenléte nincs térhez és időhöz kötve, hanem kiterjed az egész világra. Jézus óta egy sok népből álló, valóban rendkívüli emberi közösség kezdett felépülni. Isten nemcsak lelkünkben, családjunkban, népünkben akar élni, hanem az összes nép között, akik meghívást kaptak, hogy egyetlen népet alkossanak. Egyébként a jelenlegi népvándorlás miatt átalakul a nép fogalma is. A népesség több országban is immár sok népből áll.

Bőrszínünk, kultúránk és vallásunk szerint is nagyon különbözőek vagyunk. Gyakran bizalmatlanul, gyanakvással és félelemmel tekintünk egymásra. Háborút folytatunk egymás ellen. Pedig Isten atyja mindnyájunknak, mindannyiunkat szeret együtt és külön-külön is. Ő nem egyetlen néppel akar lakni – „természetesen a miénkel”, ahogy azt gondolnánk –, és elfeledkezni a többitől. Mindannyian az ő gyermekei vagyunk, egyetlen család.

Az ehavi életigétől vezérelve gyakorlatozzunk hát abban, hogy értékeljük a különbözőséget, tiszteljük a másikat, hogy úgy tekintsünk rá, mint aki hozzám tartozik: én vagyok a másik, a másik pedig én, a másik bennem él, én pedig a másikon. Kezdjük azokkal, akikkel minden nap együtt vagyunk. Így helyet teremtünk Istennek közöttünk. Ő hozza majd létre az egységet, őrzi meg az egyes népek identitását, és hoz majd létre egy új emberi közösséget.

Chiara Lubich már 1959-ben megsejtette ezt. Ma is rendkívül időszerű és szinte hihetetlen ez a prófécia: „Ha egy nap az emberek – nem a személyek, hanem egész népek – [...] önmagukat háttérbe tudnák helyezni, ha háttérbe helyeznék a hazájukról alkotott elképzelésüket [...], és mindezt abból az államok közötti kölcsönös szeretetből fakadóan tennék, amit az Úr kér, éppúgy, ahogy a testvérek között is kölcsönös szeretetet kér, akkor ez a nap egy új korszak kezdete lenne, mert azon a napon [...] lesz élő és jelenvaló Jézus a népek között is [...]”.

Itt az ideje, hogy minden egyes nép kilépjen saját határai mögül és túltekintszen azokon; elérkezett annak a pillanata, hogy a másik hazáját úgy szeressük, mint a sajátunkat, meg kell tisztulnia szemünknek. Nem elég önmagunktól elszakadnunk ahhoz, hogy keresztények legyünk. A mai időkben Krisztus követőjétől ennél több kéretik: a kereszténység társadalmi tudata [...].

[...] reméljük, hogy az Úr megkönyörül ezen a megosztott és szétszóratott emberiségen, ezeken az önmaguk burkába zárt népeken, akik saját egyszerű és elégtelen szépségüket csodálják – mely saját maguk számára egyedüli szépség –, akik foggal-körömmel ragaszkodnak kincseikhez, azokhoz a javakhoz is, melyekre más népeknek lenne szükségük, és az éhhaláltól mentené meg őket. Reméljük, az Úr ledönti a határokat, hogy a szeretet, az anyagi és lelki javak gyors vizű folyója akadály nélkül áradhasson az országok között.

Reméljük, hogy új rendet alakít ki világunkban az Úr, aki egyedül képes az emberiséget egyetlen családdá forrasztani és egyúttal a népek közötti különbségeket is megőrizni, hogy így mindegyikük képes legyen a többiek szolgálatába állítani a maga ragyogását és ezáltal felragyogjon az egyetlen olyan fény az életben, amely megszépíti és az örök haza előterévé teszi a földi hazát.” ^[1]

Fabio Ciardi

¹ *Maria, vincolo di unità tra i popoli*, in *La dottrina spirituale*, Città Nuova, Roma 2006, pp. 327-329.